

(1934 -)

GALİP GİGİN

İstanbul'da Risale-i Nur'un neşriyat hizmetlerinin ilklerinden Galip Gigin Ağabeyi evinde ziyaret ettik, sorular sorduk, hatıralarını kaydettik. Galip Gigin daha çok neşriyat işleriyle iştirak etmiş hizmetlere. Çünkü O, bir matbaacı... Matbaası var. Merhum Hamid Aytaç'ın yazdığı Tevafuklu Kur'an, ilk olarak onun matbaasında tab edilmiş. Daha sonraki Tevafuklu Kur'an baskıları Almanya'da devam etmiş. Neşriyat vesilesiyle Hz. Üstad'ı, sayısını hatırlayamayacak kadar çok ziyarette bulunmuş Galip Ağabey.

Galip Gigin, Üstad Bediüzzaman'la görüşmelerinden ve İstanbul'da gerek teksir, gerekse matbaa neşriyatı sırasında yaşadıkları ilginç hadiselerden bahsetti. Hatıralarını yazıp düzenledikten sonra tashihini yaptım.

Galip Gigin Anlatıyor:

1934 Artvin doğumluyum. İstanbul'a ben on bir yaşında iken 1945 senesinde geldik ailece. Mesleğim matbaacılık. Ama asıl işimiz, esas meşguliyetimiz Risale-i Nur neşriyatı oldu. İstanbul Pertevniyal Lisesini bitirdim. Risale-i Nur neşriyatı ile iştigal ederken Yüksek Ticaret Okulu'na, Hukuk Fakültesi'ne gittim ama her ikisini de bitiremedim. Matbaacılık işine 1960'lı yıllarda başladım. Amcam Abbas Gigin Artvin milletvekiliydi. "Ağabeyler Anlatıyor-5" kitabında Üzeyir Şenler babam rahmetli için Halk Partiliydi demiş. Bunu düzeltiyorum. Babam belki tam dindar değildi ama asla o partiden değildi. Üzeyir biraz yorum yapmış gibi geldi bana.

Ortaokula giderken dine karşı bir meylim vardı. Necip Fazıl'ın gazetelerini okurdum. Risale-i Nur'u, 1953 senesinde Pertevniyal Lisesi'nde okurken aynı lisede okuyan Üzeyir Şenler vasıtasıyla tanıdım. Sonra, Süleymaniye 46 Numaralı Dersanede kalan Ahmet Aytımur, Muhsin Alev, Ziya Arun ağabeylerle tanışmak nasip oldu. Risale-i Nur neşriyatı yaptığımızdan dolayı kitapların tashihi vesilesiyle Üstad Hazretlerine epey ziyaretimiz oldu. Üzeyir'le falan çok gittik. İstanbul'da Risale-i Nur'un ilk neşriyatlarında bulunmak bize de nasip oldu. İlk Tevafuklu Kur'an'lar bizim matbaada basıldı, daha sonra Almanya'da tab edildi.

GAZETECİ BEDİİ FAİK BİZİ ŞİKÂYET ETMİŞTİ

Önce Gençlik Rehberi isimli kitabı, daha sonra büyük kitapları elde ettim. Küçük yaştan beri okumayı çok severdim. Çok kitap okumuştum. Risaleleri okumaya başlayınca, Bediüzzaman Hazretlerinin eserlerinden her biri, bana okkalı bir kütüphaneden daha muhtevalı ve muazzam göründü.

Hakkı Yavuztürk'ün babası Ekrem Ağabeyin Yenikapı'da bir evi vardı. Şimdi yıkıldı oralar. Rahmetli Hakkı ile beraber orada kalıyorduk. Hakkı çok mübarek bir insandı. Hatta babası Üstad'a gitmiş de, Üstad "Bu nasıl anne imiş ki böyle bir evlad doğurmuş" diye taltif etmiş. Rahmetli Hakkı kuzu gibi sakin, sadakatli bir insandı. Çok hizmet etti.

Üstad 1953 senesinde İstanbul'u ziyarete geldiği zaman çok velvele oldu. Hatta Üstad "Ben Sultan Eyüp'e ziyarete geldim ama böyle gidemeyeceğim, bunu böyle kabul edin" demişti. Biz o zaman Hakkı Yavuztürk'le beraber Üstad'ı savunan bir sayfalık bir yazı neşrettik. "Üstad Bediüzzaman Hazretlerine neden bu kadar saldıyorsunuz? O mahkûm değil, sürgün değil, sadece geziyor" diye bir yazı. O zaman Halk Partisi çok aleyhte bulunmuştu. O yazıyı rahmetli Hakkı Yavuztürk gazetecilere de göndermiş. Benim adım vardı yazının altında. Emniyetten çağırdılar beni. Gerçi emniyet çok iyi muamele etmişti bana. Emniyet Müdürü "Yahu biz sizi tanıyoruz, iyi niyetinizden eminiz, üzerinize gitmiyoruz, ama biz burada zor duruma düşüyoruz. Gazeteci Bedii

Faik sizi şikâyet etmiş” dedi. Meğer Hakkı ona da göndermiş o yazıyı. Bedii Faik de “İstanbul’da, yer altında neler oluyor sizin dünyadan haberiniz yok, bu nasıl emniyet?” şeklinde şikâyet etmiş. Müdür “Onun için biz zor durumda kalıyoruz. Ne yapıyorsanız bizim haberimiz olsun” dedi. “Ne yapalım yani, kendi aleyhimize hafiyelik mi yapacağız biz?” dedim. “Yok yahu siz kardeşlerle konuşun” dedi. “Diyelim biz bir şey yapacağız, siz de olmaz diyeceksiniz. O zaman ne yapacağız?” dedim. Bir şey diyemedi tabi. Ama o emniyet müdürü müspet bir adamdı.

Emniyetten Burhan diye bir sivil vardı. Bir gün benim matbaaya gelmiş, bir yerleri karıştırıyor. “Ne oluyor_” derken anladım. Emniyettenmiş, gelip arama yapıyormuş meğer. Böyle şeyler çok geldi başımıza.

HİZMETLERİ YETERİNCE YAPAMIYORUM DİYE ÜZÜLMİYİN, SIKILMAYIN ZİRA...

Üstad Hazretlerini ilk olarak 1954 senesinde Isparta’da ziyaret ettim. Yalnız olarak gittim. Hüsnü Bayram Ağabey aldı beni içeri. Hüsnü Bayram Ağabey çok nezih ve güzel bir insandır. Üstad, İstanbul’da dersanede kaldığımı ve bazı hizmetlerde bulunduğumu duymuş. Bana Galip derken “Gayın” harfini kullanarak “Galip Kardeşim” derdi. Tabi ben kusurlu, günahlı halimle elini öpmeye çalıştım, ama Üstad hizmetten başka öyle şahsi hallere pek bakmıyordu. Yalnız Üstad elini öptürmedi. Onun için ben el öpmelerden sıkılıyorum şimdi. Elini öptürmedi ama beni kucakladı alnımdan öptü, nasihatlerde bulundu. Enteresan bir durum, Üstad dedem yaşındaydı ama öyle büyüklük tavrı falan hiç yoktu kendisinde. Önünde kitaplar vardı. Risale-i Nur’un önemini anlattı. Kitapları gösterdi “Risale-i Nur bütün menfi cereyanları engelleyerek yerle bir etmiştir” dedi. Sonra “Hizmetleri yeterince yapamıyorum diye üzülmeysin, sıkılmayın; bir asker nöbette iken bir şey olsun olmasın, o nöbetinin sevabını alır” dedi. Ben o sırada Süleymaniye 46 numaralı dersanede kalıyordum. Ahmet Aytimur, Fırıncı, Birinci, rahmetli Yaşar Yayla ile beraberdik.

ARAP TALEBELER ÜSTAD’I GÖRMEK İSTEDİ

İstanbul Tıp Fakültesinde okuyan Arap talebe kardeşler vardı. Onlar Üstad Hazretlerini çok görmek istiyorlardı. Bir seferinde onları götürdüm. Üstad o Arap talebelere bazı nasihatlerde bulundu. Hatta o Arap talebelere birisi evlendi, mes’ud olamadı; “Ah! Ah! Niye Üstad’ı dinlemedim” diye kafasına eliyle vururdu hep.

Emirdağ’da da ziyaretim oldu Üstad’ı. Neşriyat yaptığımızdan dolayı kitapların tashihi vesilesiyle ziyaretimiz olurdu. Üstad o sırada tashihler için çok acele etmedi, telaşla “Siz basın kitapları” diyordu.

MEHMED FIRINCI İLE AHİRET YOLCULUĞUNDAN GERİ DÖNDÜK

Süleymaniye Camisi’nin orada bakırcıların olduğu yerde, bir dükkânın üstünde kapalı bir yer vardı. Biz orada yapıyorduk Risale-i Nur teksirini. Mehmed Fırıncı ile beraber yapıyorduk. Sene 1954 olabilir. O sene çok şiddetli bir kış oldu İstanbul’da, çok kar yağdı. Bir gün yine aynı yerde Risale-i Nur teksiri yapıyorduk. Zehirlenmişiz biz sobadan. Baktım, halim bir tuhaf. Pencere önüne kadar gittim, pencereyi açtım, orada düşmüşüm ben. Temiz havayı alınca kendime geldim. Başıma pencereden kar gelmiş hatta. Fırıncı da aşağı iniyordu herhalde, o da merdivende düşmüş, bayılmış. Ahiret yolculuğundan böyle dönmüş olduk biz.

İLK TEVAFUKLU KUR’AN’LAR BİZİM MATBAADA BASILDI

Matbaamın adı “NURTAN” idi. İlk önce Fındıkzade Taşkasap’ta evin altında basit bir makinem vardı. Sonra Beyazıt Gedikpaşa’da çalıştık. Daha sonra Unkapanı’na gittik. Yeni makineler aldık, yavaş yavaş matbaamız büyüdü. Son gelen makineyi Almanya’dan getirtmiştik.

1970’li yıllarda İlk Tevafuklu Kur’an’lar bizim matbaada basıldı. O iş bize nasip oldu. Mehmed Fırıncı çok ilgileniyor, çok gelip gidiyordu matbaaya. Rahmetli Tâhirî Ağabey çok ilgileniyor, gelip gidiyordu. Matbaaya gelirken bize kurabiye gibi şeyler getirirdi. Bir ara mahkemedan baskıyı durdurma kararı geldi bana. Tâhirî Ağabeyin acaba baskı işleri yarım kalır mı diye endişesi vardı. Ama biz basmaya devam ettik. Hatırımında kaldığına göre beş bin nüsha Tevafuklu Kur’an basmıştık. Daha sonra Almanya’da matbaa kuruldu, Tevafuklu Kur’an’lar orada basılmaya başlandı. Matbaa işlerini şimdi çocuklar devam ettiriyor. “NAMAŞ” yaptık ismini.

HÜR ADAM’DA, İTTİHAD’DA, YENİ ASYA’DA MAKALELER YAZDIM

İman-Kur’an hizmetimizi, davamızı, bir şeyleri anlatmak için bazı gazetelerde makaleler yazıyorduk o zaman. Risale-i Nur’u okuduğumuz zaman o bizi itiyordu zaten. Sinan Omur’un Gazetesi “Hür Adam”da yazıyordum. Sinan Omur yazılarımı severdi benim. Hür Adam Üstad’ı anlatıyordu. Hür Adam’da hem yazıyorduk, hem basıyorduk, hem de dağıtımını kendimiz yapıyorduk. Haftalık çıkıyordu. Sonra İttihad’da, Yeni Asya’da yazdım. Sonradan bazı tavırlar beni rahatsız ettiğinden dolayı yazılarımı kestim.